

Jonathan.

Hell dig, du fria Bottenhaf,
Du Östersjö, mitt hem, min graf!
Hell dig, du vida Finska vik,
På segel och på segrar rik!
Emellan er, lik fager mö,
Är Ålands glada, gröna ö,
Och usel kallas här den man,
Som ej sitt segel sköta kan.

Kören.

Och usel kallas här den man etc.

U:o 11. Finale.

Reutererantz.

Hvad! Jonathan?

Jonathan.

Ja så jag heter. Jonathan från Föglö.

Reutererantz.

Det är då du?

Kör af Fiskare.

Hvad säger han?

Jonathan.

Vasserra,

Hvem skulle jag väl vara, om ej jag?

Reutererantz.

I kungens namn jag arresterar dig.

Kören.

I kungens namn?

Jonathan.

Mig? Med hvad rätt?

Reutererantz.

Följ mig!

Du kungens elg har fällt, och utan nåd
Dig lifvet kosta skall ditt öfverdåd.

Jonathan.

Ve mig!

Kören.

Det får ej ske. Vi, vi försvara dig.

Reutererantz.

I kungens namn!

Kören.

Nej nej, nej, det får ej ske.

Reutererantz.

Ha, hvem trotsar mig?

Jag förkrossar dig.

Kom, ja, ja, det måste ske.

Jonathan.

Ack man vill rycka
 Mig bort från min lycka,
 Ej i min famn får min flicka jag trycka.

Kören.

Aldrig vi lemna dig,
 Döden man ämnar dig.
 Nej nej nej, det får ej ske.

Reutererantz.

Bäfvén för kungens harm,
 Lagarnas tunga arm!
 Kom, ja ja, det måste ske.

Jonathan.

Vindarna susa
 Och vågorna brusa.
 Aldrig mig hafvet skall mera förtjusa.

Kören.

Tillbaka!

Reutererantz.

Tillbaka!

Jonathan.

Respekt för landets lag!
 Mig villigt gifver jag.

Kören.

Men Jonathan . . . mins Leonora!

Jonathan.

Leonora! Ack att mer ej famna
 Sin flicka, sin flicka i nöden!

Kören.

Skändliga öden,
 Att lemna i nöden
 Raskaste sjöman, som dömes till döden!

Reutererantz.

Skändliga öden!
 Er icke bemöden;
 Fritt mig den brottslige följer till döden.

Kören.

Gif honom fri, o gif honom fri!

Jonathan.

Nej nej, mig villigt gifver jag.

Kören.

Vid vår ära
 Vi svära,
 Skall du falla,
 Skola alla
 Ålands elgar blöda!

Reutererantz.

Lagen krossar
 Den som trotsar,
 Ej mot lagen jagen!

Kören.

Må den krossa,
 Vi den trotsa.
 Vid vår ära
 Vi svära,
 Skall du falla,
 Skola alla
 Ålands elgar blöda!

Tredje Akten.**U:o 12. Marknadskör.**

Hej så lustigt bara,
 Här är godt att vara,
 Här är öfverflöd på alla saker rara,
 Mynt i alla fickor,
 Raska gossar, flickor;
 Sådan marknad går ej af för svafvelstickor.

Låt oss sälja, välja och befalla,
 Och tillika rika blifva alla.

Hej så lustigt bara,
 Här är godt att vara,
 Här är öfverflöd och ingen nöd.

En Åbokrämare.

Flickor små och drängar,
 Hvem af er har pengar?
 Hvem vill ha kattun till sina brudesängar?
 Granna band och schalar,
 Tobak för en daler,
 Snus och krut och bly för den som väl betalar?

Kören.

Flickor små och drängar etc.
 Hej hej hej, hej så lustigt bara etc.

Nu så är det tid att ni på pungen lossar,
 Här är öl som gäser.
 Här är mjöd som fräser,
 Vill ni lite bränvin ha, jag er ej snäser.

Kören.

Kära mina gossar etc.
 Hej hej hej, hej så lustigt bara etc.

U:o 13. Kuplett.

Andra Bondflickan.

En kung, ja ser du Greta,
 En kung, det skall du veta,
 Han är — så sade mor —
 Så hög som tall i skogen,
 Så stark som häst för plogen
 Och som ett berg så stor.

Han bär ett svärd vid sidan,
 Så stort, att uti slidan
 Båd du och jag kan stå.
 Han kan som åskan dundra,
 Och armar har han hundra
 Och ögon hundratvå.

Han är så len om hullet,
 Han äter klara gullet
 Och dricker bara vin.
 Och, Greta, är man tvungen

Engång att kyssa kungen,
 Då bär det rakt . . . för hin.

U:o 14. Danslek.

Kör af landtfolk.

Och viljen j veta, och viljen j förstå
 Hur bonden han plöjer sin åker och sår?
 Han sådde, han sådde, han sådde si så här,
 Och sedan så hvilade han si så här.
 Han stampade med foten, han klappade med hand,
 Han svängde sig om, si så glader var han,
 Och sedan han valde sig en maka.

Och si hvad jag hafver uti min hand
 Och si hvad jag hafver att leda:
 En så unger tärna, så vacker och grann,
 Det syns nog uppå hennes seder.
 Jag håller henne kär,
 Det vet hon så väl,
 Jag törs icke säga huru vacker hon är.
 Jag låter henne stå,
 Jag låter henne gå
 Till en annan gång.

(Recitativer m. m. under Kören.)

Leonora.

Hvar dröjer drottningen?

Gyllenstjerna.

Hon spionerar . . . ah,
Jag henne vill bedra.

Leonora.

Nu kungen de omgifva . . .

Gyllenstjerna.

Jag har dig, vackra tös!
Nu bryter stormen lös.

Leonora.

Släpp mig! . . . Jag mer ej andas.

Bondgossar under dansen.

Men dessa svarta män . . .
Hvad kunna de oss vilja?

De sammansvurne.

Rätt sakta och försigtigt!
Vårt värf är viktigt.

Gyllenstjerna.

Kom, följ med mig!
Jag älskar dig!
Kom följ mig till min hydda!

Leonora.

O himmel, kungen skydda!

Kören.

Och si hvad jag hafver uti min hand,
Och si hvad jag hafver att leda,
En så ung och blomstrande riddersman,
Det syns nog uppå hans seder.
Jag håller honom kär,
Det vet han så väl,
Jag törs inte säga huru vacker han är . . .

Kungen.

Förräderi!

Kören.

Hvad är å färde?
Männ det är allvar?
Männ det är skämt?
(Talpartier.)

U:o 15. Sopransolo och Kör.

Förrädarn fången är.
Hvi stån J rådlöst här?
Så vet, den man, som tvungen
Man förde bort, var kungen!

Kören.

Hvad säger du? Man tvungen
Från oss bortförde kungen?

Leonora.

Ej hvilnen, Ålands män,
Förrn detta brott J hämnat!

En redlig man ej än
Sin kung i sticket lemnat.

Kören.

Nej, det ej hända får.

Leonora.

Så skynden i hans spår!

Kören.

Ja skyndom vår kung
Att rädda och värna!
För honom vi gerna
Uppoffra vårt blod.
Båd' gammal och ung
Till vapen må ila,
Ej rasta, ej hvila
För sak som är god.

Leonora.

Till vapen!

Kören.

Till vapen!

Leonora.

Att hämnat!

Kören.

Att hämna,
Att hämna vår kung,

Att rädda vår ära,
Vi hasta, vi svära,
Den pligt är ej tung.
På slätternas ljung
Vi trotsa de djerfva,
Dem krossa, förderfva
Och hämna vår kung.

N:o 16. Trio, Quartett och Kör.

Gyllenstjerna.

Dyrkade sköna flicka,
Född att med kärlek blicka,
Mer än hotande vapnet
Segra din blick förmår.

Leonora.

Kuttra, min hök, och skicka,
Smekande ord och qvicka!
Dufvan ej dörren öppnar,
Hon din falskhet förstår.

Jonathan.

Himmel, jag ser min flicka!
Goda makter mig skicka,
Förrän hotande vapnet
Skördar mitt unga lif.

Gyllenstjerna.

Hulda, lägg bort ditt vapen!

Leonora.

Nej, jag ej ger mitt vapen.

Gyllenstjerna.

Fräls mig ur fångenskapen!

Leonora.

Dröj uti fångenskapen!

Gyllenstjerna.

Leonora.

Evigt jag blir din fånge,
Sköna flicka, ändå!

Ja, du skall bli min fånge,
Granne junker, ändå.

Jonathan.

Hulda, jag ser dig åter,
Förrän du mig begråter.
Skall du min kärlek glömma,
När jag ifrån dig går?

Gyllenstjerna.

Ack var mig huld!
Jag ger dig guld . . .

Leonora.

Du ger mig guld! . . . haha!

Jonathan.

Ack var mig huld
För kärleks skuld!

Gyllenstjerna.

Ack fräls mitt lif
Och drottning blif!

Leonora.

Jag drottning bli! . . . haha!

Jonathan.

O himmel, hvilka öden!
Jag föres bort till döden,
Och hon, som jag har älskat,
Mig glömmet för en ann'.

Gyllenstjerna.

Leonora.

Dyrkade sköna flicka etc. | Kuttra, min hög etc.

Jonathan.

Himmel, din åska skicka!
Trolös min egen flicka
Kärliga möten stämmer,
När jag till döden går.

Leonora.

Hit, hit! Kom hit med vakten!
Den mannen noga akten!
Hvar har du dröjt? Och dessa?
Så säg mig, Jonathan?

Jonathan.

Gå, falska, till den andra!
Låt mig till döden vandra!

Leonora.

Ve mig! Jag glömt för kungen
Din fara och ditt brott!

Gyllenstjerna.

Näväl, min spotska sköna,
Du lyckans gunst fått röna.

Jonathan.

Farväl, min fordna flicka,
Må lycklig bli din lott!

Leonora.

Det är ej möjligt, säg,
Det kan ej möjligt vara?
Du skulle dö? O nej,
Du säkert skämtar bara.

Jonathan.

Sen du mig öfverger,
Har lifvet intet värde.

Leonora.

Ers majestät! Jag ber . . .

Drottningen.

Hvad larm! Hvad är å färde?

Leonora.

Nåd! Nåd, ers majestät!
Man Jonathan vill döda.

För hvad! O Gud, för det
En usel elg setts blödal!
Se blott, en man som han
Man söker långtifrån.
Nåd! Nåd för Jonathan!
Nåd! Nåd!

Drottningen.

Hvar är min son?

Jonathan.

Hon älskar mig då än!

Gyllenstjerna.

Mig drottningen ej skåde . . .

Leonora.

Hans lif skänk mig igen
Af kunglig gunst och nåde!

Drottningen.

Men kungen? O hvad harm!

Leonora.

Hvad angå kungars nycker
En flicka, från hvars barm
Man hennes älskling rycker!

Jonathan.

Mod, Leonora, mod!
Han kommer . . .

Leonora.

Hvem?

Drottningen.

Min son!

Kören.

Vi hämnat vår kung,
Vid räddat vår ära,
Vi heligt det svära,
Den pligt var ej tung.
På slätternas ljung
Vi trotsat de djerfva,
Dem krossat, förderfvat
Och hämnat vår kung.

U:o 17. Finale.

Kör.

Konungens nåd
Har lagens bila hejdat.
Vist är hans råd,
Och må hans namn bli frejdadt!

Leonora.

Lycka och lif
Hans nåd åt oss beskärde.

Jonathan.

Mer än ett lif:
Det som ger lifvet värde.

Kören.

Konung, vi tacke dig.

Jonathan och Leonora.

Konung, vi prise dig.
Skyddande hamn
Skall nu vår kärlek finna.
Der skall ditt namn
I våra hjertan brinna.

Kören.

Konung, vi tacke dig etc.

Recitativer.

Leonora.

Ers majestät, förlåt en djerfhet alltför stor!
Hvad jag för er har gjort, jag gjorde för en bror.

Drottningen.

Förklara dig!

Kören.

Hvad menar hon?

Leonora.

Ren sexton år förgått — er höga mor det mins —
Då man i Stockholm bar till dopet nyfödd prins.
Vid folkets jubel då er höga mor befallde,
Att man ett folkets barn af eder ålder valde.
Och samma biskops hand, som döpte er, min kung,
På samma gång har döpt en flicka späd och ung.

Drottningen.

Jag mins det mycket väl.

Kungen.

Fortfar!

Leonora.

Det arma kojans barn, upptaget bland de stora,
Man efter drottningen benämnde Leonora.

Kungen.

Du sjelf?

Jonathan.

Är det väl möjligt?

Leonora.

Den faddergåfva då mig Sverges drottning gaf,
Se här, jag gömmer den så troget till min graf.

Drottningen.

Det är densamma.

Kören.

Hvad under och hvad lyckal

Leonora.

Förlåt, ers majestät! det dyra barndomsminne
Har tidigt fäst vid er den arma flickans sinne.
Dopsyster till sin kung, hon okänd räddat har
På samma gång sin bror, sin furste och sin far.

Kungen.

Tack, Leonora, tack! Jag tror på menskor åter!

Drottningen.

Med kärlek lönas så en konung som förläter.

Kören.

Konungens nåd
Har lagens bila hejdat.
Vist är hans råd,
Och må hans namn bli frejdadt!

Horn.

Ett rykte sällsamt, ja otroligt,
Har sagt hans majestät af hovvar fången.
Vi skyndat hit att sjelf oss öfvertyga
Och glädas att vår kung se oskadd här.

Reutererantz.

Hvad ser jag! Denne man, till döden dömd,
Står fri vid sidan af sin kung!

Kungen.

Jag vill det.
Hans brott jag glömt. Hans straff jag efterskömt.

Horn.

Ers majestät, tillåt mig att erinra,
Att lagen honom dömt. Omyndig än,
Ers majestät ej äger att benåda.

Drottningen.

Gref Horn, vi länge glömt, båd' jag och ni,
Att äfven kungabarn till ålder komma.
Man mognar tidigt under kronans tyngd,

Och hvad i år än brister kan ersättas
 Af kungligt sinne och af manlig håg.
 Er kung ej neka kronans skönsta ära,
 När — märk gref Horn! — han vill blott den begära.

Deklamation med musik.

Kungen.

På Åland slutad nu är kungens jagt;
 Till statens värf oss låtom återvända.
 Men förrn vi lemna denna sköna trakt,
 Der troget folk kring thronen håller vakt,
 Låt ett farväl oss än till Finland sända.

O Finland, mina fäders arfvelott,
 Som blödt för dem, som stridt för dem med ära,
 Som städse lidit och försakat blott,
 Men aldrig knotat, svikit och förrådt,
 Du står din unge konungs hjerta nära.

Jag älskar dig! Vill Gud att jag en dag
 I frid bär mina fäders ärfda krona,
 Jag svär att värna dig med rätt och lag,
 Och denna arm, opröfvad än och svag,
 Skall läka dina sår, din nöd försona.

Hvad öden ock för dig må randas än,
 Blif trofast, som du var, i fröjden, smärtan!
 Vid Gud, din kung skall gälda det igen!
 Det är min ed. Välan, så rista den
 I dina hälleberg och dina hjertan.

Svenska Kören (Hofvet).

Kom låt oss ila gladt
 Till vimpelprydda slupen,

Som vänligt bjuder att
 Oss föra öfver djupen.

Finska Kören (Landtfolket).
 Stolt gungar der i skydd
 Af vikens lugna vatten
 Med svenska flaggan prydd
 Den kungliga fregatten.

Svenska Kören.
 Till Sverges glada strand
 Oss snart skall vinden drifva.

Finska Kören.
 Dig, arma fosterland,
 Vi aldrig öfvergifva.

Svenska Kören.
 Vårt land är stolt.

Finska Kören.
 Och vårt
 Det ädlaste i nordnen.

Svenska Kören.
 Vi kufvat jordens folk . . .

Finska Kören.
 Men vi ha kufvat jorden.

Reutererantz.
 Ej om vårt fosterlands
 Bedrifter må vi strida.
 Om skön är segerns glans,
 Det är ock skönt att lida.

Horn.

Nu låt oss gå ombord!

Kören.

Ombord!

Kungen.

Ett högt farväl åt Finland!

Kören.

Och ila vi bort från Finlands strand,
 Det älskade land, det dyra land,
 Så helsa vi högt dess blomstrande skär,
 Så lemna vi minnen och hjertan der.

Kör af Jägare.

Vi helsa dina slätter,
 Der, dagar och der nätter,
 Mot skogens vilda ätter
 Gick kungens jagt.

Kör af Hof- och Landtflickor.

Vi helsa dina lunder
 Och dina sjöars under
 Och hyddan, derinunder
 Bor trohets makt.

Kör.

Och lefve du fritt och sällt och gladt,
 Du älskade land, vårt hjertas skatt!
 Högt stige vår bön mot himmelens rand.
 För dig, för dig, o vårt fosterland!

Kör.

Farväl! Farväl!

A decorative flourish consisting of symmetrical, flowing lines that form a central oval shape, with smaller loops and curls extending outwards.

20 kop. S:r.